

*Chicago
1900-1901*

*Depot
Indochine*

TỤC GAI ANH-HÙNG

DEPOT LEEAL
INDOCHINE
No 20468

Tiếp theo chuyện Gái Anh hùng
CUỐN 13 — Đến trọn bộ mỗi cuốn — 1 XU

CÔ HÀNG HOA

Nhượng-Tổng soạn

Xã-hội tiểu thuyết rất hay rất ly-kỳ.

1 cuốn giấy giá ba hào bán tại Nhật-Nam

Mỗi mùa cũng bán được vài nghìn đồng đủ dùng hương đèn rữa - muối của nhà chùa, cho nên các sư chỉ ở trên núi tu-hành, không cần phải xuống núi đi ra các nơi khuyển-giáo, vị đại Hòa-thượng trong chùa ấy đã 75, pháp-hiệu là Quan-hải; lại gọi là Tĩnh-Nhất-thượng-nhân, từ thuở bé đã xuất-gia, từng đi chơi các núi Ngũ-dại, Nga-mi lại đi đến Nam-hải và núi Thiên-thai, thực là một vị thiền-sư đạo-cao trực-trọng, có thể biết được các việc chưa đến, một đêm nằm mộng thấy thần thổ-địa núi ấy bảo rằng :

8' 1834

Nay mai sẽ có quan Khâm-sai họ An thân đến hỏi thăm nhà người, cầu nhà người xuống núi để phá tà-thuật của tên yêu-tăng. Quan-khâm-sai không hề khó nhọc, không quản xa-xôi hàng mấy trăm dặm, lặn lội đến đây, thật là một lòng vì nước vì dân, nhà người chớ nên từ-chối, phải sẵn lòng giúp đỡ ngài.

Quan - Hải-thiên-sur tỉnh dậy, ngẫm-nghĩ những lời của thần thổ-địa đã nói, liền lẩm-nhẩm nói một mình rằng :

Nam-vô-a-di-đà-phật, thực là không mấy khi lại có quan Khâm-sai quên mình là tôn-quý, không sợ xa-xôi khó - nhọc đến đây thăm ta, tất ta phải giúp ngài một tay, nhưng ta không thể nào đi xuống núi được, vậy ta chỉ viết một phong thư và mấy cái giản-thiếp, giao cho quan Khâm-sai cầm về, dặn cứ theo đó mà làm, thì có thể thành-công được.

Quan - Hải-thiên-sur nói rồi, liền ban cho đồ-dê rằng :

Các người phải mau mau đi quét dọn nhà khách cho sạch sẽ và xếp đặt chỗ cho 6, 7 người ngủ, bảo nhà bếp phải sắp sửa làm mấy bàn cơm chay, chừng độ mười người ăn.

Các sư nghe nói, không hiểu có gì, cùng hỏi rằng :

Có người nào định đến chùa thiêu-hương, đưa tin đến chước cho sư-phụ biết chăng ?

Quan-Hải thiền-sư nói :

Không phải, thế nào rồi các người sẽ biết, không cần phải hỏi.

Lại nói chuyện Đặng-cửu-công sau khi đã tiễn quan Khâm-sai đi ra, vội đi thông-báo cho bọn Chu-tam, Hách-vũ biết, và nói lần này quan Khâm-sai vì phải đến núi Bạch-hạc mời vị cao-tăng nên phải cải dạng làm người thường, không dám để cho ai biết, khi nào cầu được phép về rồi sẽ trở lại mời anh em ra giúp sức cho, có bảo tôi nói trước để anh em biết.

Mọi người nghe nói, đều lấy làm lạ và phục quả bói của nàng Tà-quỳnh-Hoa thực là linh-nghiệm quá, rồi cùng nhau chờ đợi quan Khâm-sai trở lại.

Lại nói An-khâm-sai lúc ấy cứ theo thẳng con đường lên mà đi, khi sắc giời đã chiều, trông thấy một tòa núi, dẫu không cao lớn, nhưng ước chừng cũng đến trăm trượng, cây cối um-tùm, đường lối khuất-khúc, thật là một nơi thanh-lĩnh, không chút bụi chần. Trên lưng chừng núi có một tòa chùa, lộ ra một cây tháp bảy tầng cao chót vót, quan Khâm-sai liền bảo tên dẫn đường rằng :

Chỗ kia có phải là chùa Lãnh-toàn không ? Nếu phải thì nên đi mau lên kéo giời gần tối rồi.

Nói rồi cùng dục ngựa đi lên, không đầy ba dặm, đã đến trước cửa chùa. Bảy giờ vị lão-tăng đã sai hai người đệ-tử đứng chờ ở đó để ần-hình. Hai người ấy đã biết người đến đó là quan Khâm-sai nên khi trông thấy

quan Khâm-sai xuống ngựa, liền chia đứng ra hai bên, cùng chấp tay mà nói rằng :

Bần-tăng phụng-mệnh sư-phụ ra đây nghinh-
tiếp quan Khâm-sai, xin quan lớn đi vào
trong chùa ngồi chơi, sư-phụ tôi đang ngồi
chờ ở trong phương-trượng.

Quan khâm-sai nghe nói, trong lòng lấy
làm hãi lạ quá, nghĩ vị lão-tăng ấy là một
vị phật sống giáng trần nên biết trước được là
mình đến. Nghĩ vậy liền chấp tay đáp lễ lại
và nói rằng :

Kẻ học-sinh này đến bái-kiến tôn-sư, lại
để hai sư-phụ phải ra đón thế này, thực là
không phải lắm. vậy xin phiền dẫn vào phương-
trượng để bái-kiến tôn-sư.

Hai người đệ-tử liền đi trước dẫn đường.
An-khâm-sai cùng các người tùy-tòng lững-
thững theo sau, đi qua đại-diện vào đến
thiền-đường, hai đệ-tử liền nói rằng :

Xin mời các người tùy-tòng hãy vào ngồi
tạm trong thiền-đường này, chỉ một mình

đại-nhân cùng chúng tôi đi lên phương-trượng mà thôi.

Bọn Lục, Chủ liền đi vào ngồi cả trong thiền-đường, vừa đến cửa ngoài đã thấy vị đại-sư đứng đón, trông thấy quan Khâm-sai, vội-vàng chấp tay mà nói rằng :

Đại-nhân không nề khó nhọc, hạ-cổ đến nơi hoang-sơn này, bản-tăng chậm ra nghinh-
tiếp thực là có tội lắm.

An-khâm-sai nói :

Lão-sư ngài quá dạy, kể đệ-tử này vẫn có lòng kính-mến thịnh-đức của Lão-sư, ngày nay được đến bái-yết, thực là một sự vẻ vang không gì bằng.

Vừa nói vừa đi vào trong phương-trượng, quan Khâm-sai liền sụp xuống lạy, lão-tăng vội vàng đỡ dậy mà nói rằng :

Xin mời đại-nhân ngồi.

Nói rồi chia chủ khách cùng ngồi, tiểu Hòa-thượng dâng trà đều uống, lão-tăng liền nói rằng :

Cứ như ý của đại-nhân đến đây hôm nay, bản-tăng đã biết trước rồi, từ xưa tà không bao giờ hại được chính, tha hồ cho chúng nó dùng phép yêu cũng không làm gì được, chỉ cốt phòng bị cho cẩn-thận mà thôi.

An-khâm-sai nói :

Lão-sur đã biết trước, đệ-tử không cần phải nói lại thêm phiền, chỉ cúi xin lão-sur quá bộ xuống núi giúp đệ-tử bắt tên yêu-tăng, để cứu nạn cho nhân-dân.

Lão-tăng nói :

Bản-tăng tính ưa thanh-tĩnh, không muốn đem thân vào chốn bụi-hồng ; nếu đại-nhân bảo xuống núi, thì bản-tăng không thể nào theo mệnh được, nay muốn phá tà-thuật của tên yêu-tăng thì không khó gì, đại-nhân nay đã đến đây, xin ở lại chơi vài ngày, để bản-tăng suy tính kỹ-càng, vì đại-nhân bày đặt cơ mưu viết vào giản sách, lâm-sự sẽ mở ra xem theo đó mà làm, quyết không bao giờ có lầm-

lỡ, nhưng cần phải hai ngày mới xong, vậy xin đại-nhân lưu lại rón chờ, lúc nào bản-tăng viết xong rồi, sẽ dâng trình đại-nhân xem, cứ theo đó mà làm cũng như là bản-tăng theo luôn ở bên mình vậy.

An-khâm-sai nghe nói lấy làm mừng lắm, nói rằng :

Xin kính theo như mệnh lão-sư, nhưng e quấy-quả làm phiền-nhiều chốn thanh-môn, trong lòng lại lấy làm áy-náy lắm.

Lão-tăng nói :

Đại-nhân chờ nên nói những câu như thế, nơi ăn, chỗ nằm, bản-tăng đã sai người thu-xếp sẵn sàng cả rồi.

Lão-tăng nói rồi, liền mời An-khâm-sai vào nhà khách ăn cơm chay cắt ba người, tiểu Hòa-thượng đứng hầu, còn các người tùy-túng thì sai riêng một vị Hòa-thượng tiếp đãi.

Lại nói chuyện Thiết-dầu-Đà từ sau khi sai Qui-Nguyên và Pháo-quốc-ân đi rồi, cách ba ngày thì thấy hai tên lâu-la sai đi trước đã về

báo tin, nói khi đi đến tỉnh thành thì vừa gặp lúc quan quân giải ba người là Dư-Long, Lý-Phi, Hoàng-Báo ra pháp-trường chém đầu làm hiệu-lệnh. An - Khâm-sai thì vừa đến ở nhà công-quản chỗ giáp-giới ba phủ, chọn ngày sẽ đem quân đi đánh nhưng chưa thấy nói rõ là đi phương nào.

Thiết-dầu-Đà nghe nói chưa biết ra làm sao, chỉ có Trương-thất nghe nói ba người anh em cùng bị chém đầu, bỗng cau mày trợn mắt lên mà nói rằng :

Trời ơi ! Tôi đến phải tức bực mà chết mất thôi.

Trương-thất nói xong, vật mình lăn khóc một hồi, rồi xụp lạy Thiết-dầu-Đà mà nói rằng :

Xin Kha-Kha xuống núi báo thù cho tôi.

Thiết-dầu-Đà nói :

Ta phải xuống núi hành-thích, nhưng không biết là nó ở chỗ nào, chỗ giáp-giới ba phủ ấy là thôn Hoàn-đạo, vậy trước ta hãy đến đó.

rồi dò hỏi xem. Còn cách phòng giữ ở trên núi này, thì cứ yên tĩnh không nên cử-động gì vì ta đã hóa phép ngăn sông, trừ khi nó có mọc cánh mới bay qua được, chỉ có con đường nhỏ ở sau núi này thông ra huyện Dương-cốc, phải cắt người canh giữ luôn luôn chớ có trễ biếng.

Trương-thất nói :

Kha-Kha cứ yên lòng,việc giữ núi xin cứ giao mặc tôi.

Thiếu-đầu-Đà liền thu nhật hành-lý gói làm một gói đeo vào vai, dắt hai con dao và xách một cái túi gấm ở trong có chứa nhiều tà-pháp, từ biệt Trương-thất rồi đi xuống núi để chực đâm chết quan An-Khâm-sai,

HỒI THỨ 11

*Phòng yêu-lãng,Lăng Sơn bày trận,
Dùng tà-thuật, Đầu-Đà uổng công.*

Lại nói truyện sau khi An-Khâm-sai đã lên đi rồi Cổ-lăng-Sơn lại sai người sắp sửa các

vật-liệu theo phép kỳ - môn độn - giáp, bày trận thiên-la địa-võng, dặn các người nhà và quân lính, phải giữ gìn cẩn-thận, chỗ nào có dấu hiệu riêng phải tránh xa, chớ có đi vào mà chết. Xếp đặt xong ở đó rồi, liền sai Triệu-Bằng mang 40 tên lính, hai viên bá-tổng, đến thôn Song-lưu lập một nhà công-quán, còn ở An-gia-bảo thì giao cho quan tham tướng Kỳ-Châu là Tứ-huệ lập một nhà công-quán, theo như lời trong thư đã dặn, còn công-quán ở tỉnh-thành, không cần phải phái binh lính đến, chỉ đưa mật-thư cho quan tuần-phủ bảo phải nghiêm-phòng, lại viết thư cho Diên-tổng-binh, bảo nên cử người mục - lại là Triệu-tĩnh-Phong đến sắp đặt và trông nom công-quán ở tỉnh thành, Tĩnh-phong dấu già, nhưng có mưu-trí, Cổ-lãng-Sơn lo liệu các việc xong rồi, lưu Phùng-thiết-Kiên cùng một viên tuần-bộ và mình ở lại nhà công-quán thôn Hoàn-đạo ấy để giữ gìn ấn - tín, kỳ-bài cùng các vật khẩn-yếu khác.

Lúc ấy Thiết-đầu-đà xuống núi đi thẳng đến

Thôn Hoàn-đạo tìm vào một nhà hàng thời thấy
giời gần tối, vội vàng rửa mặt uống nước xong,
liền đi ra bên ngoài dò hỏi, xem quan Khâm-sai
đóng dinh ở chỗ nào. Khi đi đến ngoài công-
quán hỏi thì người ta nói là công-quán quan
khâm-sai dẫu ở đây, nhưng ngài lại mới dời đi
chỗ khác rồi, nghe đâu ngài đi sang nhà công-
quán ở thôn Song-lưu, Thiết-dầu-Đà nghe nói
nửa tin nửa ngờ, rồi nghĩ thầm có lẽ chính là
An-khâm-sai ở đó mà họ nói ra thế chẳng, âu
là đêm đến ta cứ lên vào xem thế nào.

Thiết-dầu-Đà nghĩ vậy, lập tức trở về nhà
hàng, bảo dọn cơm ăn, nhà hàng hỏi :

Hòa-thượng người dùng cơm chay chứ.
Thiết-dầu-Đà cau mày lại mà nói rằng :

Ta không ăn được cơm chay, nhà người
cứ dọn các đồ mặn ra đây, thịt béo cá ngon,
có gì cứ mang cả ra, và lấy cho ta một hũ
rượu đây?

Nhà hàng vâng lời, dọn bày ra bàn.

Thiết-dầu-Đà một mình ngồi ăn. Ăn xong,
nằm nghỉ, chờ đến canh ba, đổi mặc quần

áo đi đêm, dắt dao và mang cái túi gấm
dụng phù phép, lẻn ra đi, đến thẳng nhà
công-quán, thấy cửa ngoài đóng chặt và canh
giữ rất nghiêm-mật, nhưng có ít quân lính
lắm, liền lẻn ra cửa phía đông, thót mình
nhảy phắt lên trên tường, nhìn vào thấy có
ba gian phòng, liền cứ theo đầu tường mà
đi, đi nhanh như bay, rồi lại nhảy lên nóc
gian phòng ở phía nam, rón rén cạy ngói
dòm xuống xem, thấy cái phòng ấy có lối
thông ra hai cái phòng bên, tường vách xơ-
xài và không bài-trí gì cả, chỉ thấy đèn nền
sáng choang, một người chừng bốn mươi tuổi,
ngồi chễm-chệ ở cái ghế trên, không nhìn được
rõ mặt lắm, một người ngồi ở cái ghế dưới,
trông như một viên võ-tướng, nghĩ thầm cứ
như Trương-thất nói thì An-khâm-sai chỉ độ
ngoài hai mươi tuổi, vậy người ngồi ở cái
ghế trên ấy lại là người nào. Đang nghĩ
thăm, bỗng nghe thấy người ngồi trên bảo
người ngồi dưới rằng :

Có lẽ bây giờ quan Khâm-sai đã đến núi

Thiên-mục rồi.

Người dưới đáp lại, nhưng không nghe rõ là nói gì, lại thấy người ngồi trên nói, nhưng lúc ấy cũng nói sẽ quá, không nghe rõ được.

Thiết-dầu-đa nóng ruột, muốn nghe xem hai người ấy nói gì, liếc trông thấy bên dưới có cái cửa sổ gián bằng giấy, định nhảy xuống, đứng nép ở bên ngoài mà nghe, nhưng không ngờ vừa nhảy xuống, chân chưa đến đất, thì nghe như có vật gì ngang lấy chân, dật mình ra để nhảy xuống, thì lại bị vướng vào một cái thùng, không thể gượng được, liền ngã lăn đùng xuống đất, Thiết-dầu-đa sợ quá, luống cuống chưa biết làm ra thế nào, bỗng nghe có tiếng chuông con ở chung quanh khu vang lên, lại càng hốt hoảng, biết là bên ngoài có quân phục cả, muốn chồm ra nhưng võ-nghệ không được giỏi cho lắm, âu là phải dùng đến pháp-thuật mới xong.

Nghĩ vậy, rồi miệng lẩm-bẩm đọc thần-chú, dứt bỏ những đoạn thùng ra, nhưng

pháp-thuật lúc ấy dùng không linh, không sao nhảy qua tường mà ra được, còn may là đối với phép kỳ-môn cũng biết được đôi điều sinh khắc, nên nhận rõ được phương hướng, rồi mon men sẽ trèo tường ra. Khi ra được đến bên ngoài, mặt mày bị xứt xeo cả, và mình đau như dằm, trông lại không có người đuổi theo, mới dám chạy về nhà hàng, vừa chạy vừa lẩm-bẩm nói :

Không ngờ mình lại mắc mẹo một thằng danh con, tí nữa bị quân nó bắt được thì thật chết! An-khâm-sai thế nào ta cũng dám chết được mày mới thôi.

Một lát đi về đến nhà hàng, vào phòng nấu nướng. định hôm sau dậy rõ sớm đi đến thôn Song-lưu. Không ngờ vì nhọc mệt ngủ thiếp đi, mãi đến khi mặt trời mọc cao rồi mới chồm dậy, sắp sửa ra đi, dọc đường thấy người ta nói: « An khâm-sai đến ở thôn Song-lưu độ vài ngày rồi » Nhưng ở thôn ấy chỉ có hai cái điểm to, một cái điểm Vĩnh-thắng, quan Khâm-sai đã chiếm

lấy làm công-quán rồi, còn một cái điểm Long-mậu, là nơi chứa các khách buôn qua lại, các phòng trọ có ít lắm.

Lúc ấy Triệu-băng vâng lệnh. Có quân-sư đến lập công-quán ở thôn ấy, bắt hai viên bá-tổng và bốn mươi tên lính chia đóng ra các điểm nhỏ, để nghe tin-tức tên yêu-tăng. (Còn nữa chuyện này về sau mới hay)

Đã có số 4 Giá 3 xu

24 người anh - hùng C. Q.

**VÕ-HIỆP TIỂU-THUYẾT (biểu không số 1)
HAY, VUI XUỐT TỪ ĐẦU ĐẾN HẾT**

Đã có số 6, Biểu không số đầu

Tiền-Hán Diễn-Nghĩa

(Tức Tây-Hán-Chí, Hán Sở Tranh-Hùng)

Giấy bằng hai Gai anh-hùng Giá ba xu

Thất-Kiểm Thập-Tam-Hiệp

*cả bìa giấy là 1p00 (thứ bìa giấy gáy vắn;
thời 1p20, mỗi bộ đóng làm hai cuốn,*

Đều do Nhật-Nam in bán